

Společnost pro církevní právo

ZRCADLO CÍRKVE

12/2020/2

Aktuality Společnosti pro církevní právo
Praha – Brno – Olomouc – Stříbro

24. prosince 2020 | 11. ročník

Kostel sv. Mikuláše v Prostiboři u Tachova v sobotu 5. prosince 2020: účastníci poutní mše svaté ke cti sv. Mikuláše, kterou celebrou R. D. Miroslav Martiš SchLJ. Foto: Jaroslav Barhoň

Adventní a vánoční gratulace ze Stříbra

Zasíláme čtenářům Zrcadla církve adventní a vánoční gratulaci, kterou nahrál člen Společnosti pro církevní právo R. D. Miroslav Martiš, SChLJ, stříbrský farář, spolu se starostou města Martinem Záhořem, místostarostou Bc. Karlem Lukešem a zastupitelem Vladimírem Součkem z Lesů města Stříbra, pro obyvatele Stříbra a pro všechny lidi dobré vůle. O Lesích města Stříbra jsme již v minulosti přinesli zprávu v čísle 8/2020/1 tohoto periodika v souvislosti s tím, jak tento podnik postavil uprostřed lesa zcela novou kapličku sv. Eustacha.

Myslíme, že každého potěší zhlédnout krátký záznam této gratulace na adrese

<https://cs-cz.facebook.com/mustribro>

Poutní mše svatá v Prostiboři u Tachova ke cti sv. Mikuláše

Mnozí z čtenářů si jistě pamatují titulní stránku na sborníku *Pocta Jiřímu Rajmudu Treterovi*, kterou svému kolegovi k jeho 80. narozeninám připravilo 36 spolupracovníků a kolegů začátkem letošního roku a který k datu jeho narozenin v červnu 2020 vydalo nakladatelství Leges Praha. Na obálce knihy je fotografie kostela sv. Mikuláše v Prostiboři a v životopise Jiřího Rajmunda Tretery se dočteme, že v letech 1985–87 vedl z pověření administrátora farnosti P. Hugo Pitela OPraem partu brigádníků z celé republiky. Otloukli kostel až na kámen, snesli a vybudovali novou střechu, znova celý kostel omítlí a natřeli bílou a červenou barvou.

A právě v tomto kostele slavil v předvečer svátku sv. Mikuláše v sobotu 5. prosince 2020 poutní mši svatou stříbrský farář R. D. Miroslav Martiš, SChLJ.

Ve své promluvě vzpomněl na duchovní správce, kteří v Prostiboři sloužili před ním. Byli mezi nimi R. D. Josef Koukl (1926–2010), pozdější litoměřický diecézní biskup, a především P. Hugo Josef Pitel OPraem (1928–2017),¹ farář v Kladrubech u Stříbra, organizátor rekonstrukce kostela sv. Mikuláše.

Poutní mše svatá, slavené za zvuku varhan a zpěvu duchovních písní, se zúčastnilo 26 lidí z Prostiboře a okolí, včetně kostelníků z nedalekých obcí a měst Stráž, Bor u Tachova, Racov a Kladruby u Stříbra. Pouti se účastnilo i několik dětí.

¹ K jeho životu viz TRETERA, Jiří Rajmund, *P. Hugo Josef Pitel OPraem ve vzpomínkách současníků*, in: Revue církevního práva č. 69–4/2017, Praha, s. 93–95, <http://spcp.prf.cuni.cz/42-56/69_revue_cela.pdf>.

Po kázání předal farář M. Martiš starostce Prostiboře paní Barboře Novákové (na fotografii vpravo, vedle M. Martiše) knihu *Pocta Jiřímu Rajmundu Treterovi*.

Kostel sv. Mikuláše, který je kulturní památkou a dominantou obce, byl postaven ve 14. století v gotickém slohu. V letech 1753–1756 byl barokně přestavěn a rozšířen. Na zvonu ze 16. století je nápis v českém jazyce, což svědčí o tom, že ještě v této době dosahovalo české etnikum až téměř k hranicím s Bavorskem.

Po mši svaté paní starostka navrhla, že by ráda v Prostiboři uspořádala besedu s profesorem Jiřím Rajmundem Treterou o jeho vzpomínkách na Prostiboř v 80. letech minulého století.

Nakonec se všichni účastníci společně vyfotografovali (viz titulní strana tohoto čísla Zrcadla církve).

Nestor duchovní služby v českém vězeňství farář Bohdan Pivoňka oslavil 80. narozeniny

V tomto roce oslavil své 80. narozeniny Mgr. Bohdan Pivoňka, farář Českobratrské církve evangelické (ČCE), který je jedním ze zakladatelů duchovní služby v českém vězeňství po roce 1989.

Bohdan Pivoňka se narodil 2. července 1940 v Novém Městě na Moravě. Je absolventem Komenského evangelické bohoslovecké fakulty v Praze. Ve studiu pokračoval na Ekumenickém Institutu Chatteau de Bossey ve Švýcarsku. Byl vikářem sboru ČCE v Kšelích u Českého Brodu, farářem ve Svatouchu na Vysočině a nakonec druhého sboru ČCE v Praze na Žižkově, a to v Čajkovského ulici.

Jeho otec František, důstojník Armády spásy, zemřel ve vyšetřovací vazbě v roce 1959, kam ho předvedla tehdejší Státní bezpečnost (StB). Údajně na zánět mozku.

Po revoluci byl Bohdan Pivoňka pověřen synodním seniorem Pavlem Smetanou organizací duchovenské služby v nápravných zařízeních při Ministerstvu spravedlnosti ČR. V roce 1994 byl spoluzakladatelem občanského sdružení (zapsaného spolku) Vězeňská duchovenská péče (VDP), které sdružuje asi 200 křesťanů různých vyznání poskytujících

duchovní péči v českých věznicích, a to buď jako zaměstnanci Vězeňské služby ČR (vězeňští kaplani) nebo jako dobrovolníci.

V letech 2002 až 2010 byl hlavním kaplanem Vězeňské služby ČR. Je autorem mnoha křesťanských písní. Je ženatý. Jeho manželka se jmenuje Jana. Mají tři děti.

8. listopadu 2019 mu udělil ministr obrany pamětní odznak *účastníka odboje a odporu proti komunismu*. V textu ocenění se uvádí: „V období od roku 1977 až do 17. listopadu 1989 se podílel na tvorbě tiskovin poukazujících na nedodržování náboženských svobod, na organizaci setkávání signatářů Prohlášení Charty 77 s mládeží Českobratrské církve evangelické, pomáhal osobám, které byly perzekvovány totalitním režimem a vyvíjel další aktivity za účelem obnovy svobody a demokracie v tehdejším Československu.“

Ve svých vzpomínkách Bohdan Pivoňka uvádí: „Za svou práci s mládeží jsem byl často předvoláván na okresní oddělení SNB, kde mě přemlouvali k emigraci a vyhrožovali, že když neposlechnu, tak mohu dojít při zpáteční jízdě k úhoně, když proti mně ‚ zcela náhodou ‘ vyjede stojednáctka s kamením.“ V roce 2011 vydal cédéčko se sbírkou projevů na nepovolených setkáních signatářů Charty 77 a dalších disidentů s mládeží, která organizoval na evangelické faře ve Svratouchu.

Kvůli jeho činnosti měly v dobách nesvobody a pronásledování velké potíže při studiu a výběru zaměstnání také jeho tři děti. Kvůli aktivitám svých rodičů se nedostaly na studium. „Komunisté Magdaleně zabránili ve studiu na textilní návrhářské průmyslovce v Brně, ačkoliv byla v uměleckých přijímacích zkouškách na jednom z prvních třech míst v republice. Nevyšlo to ani po odvolání.“

Další informace o životě faráře Bohdana Pivoňky naleznete na internetových stránkách iniciativy Paměť národa na adrese <https://www.pametnaroda.cz/cs/pivonka-bohdan-20200116-0>.

Zpracováno podle internetových stránek Vězeňské duchovenské péče <https://www.vdpcr.eu/>

Bojujeme v první linii. Rozhovor s vězeňským kaplanem Bohdanem Pivoňkou

Na následujících řádcích uveřejňujeme rozhovor otištěný v časopise Brána č. 2/2019, který s Mgr. Pivoňkou vedl jeho šéfredaktor Bronislav Matulík.

V prohlášení Charty 77 se mimo jiné píše: „V případě politicky motivovaného trestního stíhání porušují vyšetřovatelé a justiční orgány práva obviněných a jejich obhajoby... Ve věznicích se s takto odsouzenými lidmi zachází způsobem, který porušuje lidskou důstojnost vězňů, ohrožuje jejich zdraví a snaží se je morálně zlomit.“ Byl tento odstavec hlavním motivem tvého podpisu?

Vůbec ne, protože tehdejší situace nebyla tak přehledná, jak se jeví dnes po letech. Já jsem se vlastně o Chartě dozvěděl až z komunistických sdělovacích prostředků, když vyšel článek

v Rudém právu pod názvem *Ztroskotanci a zaprodanci*. Díky tomu jsem se s některými kolegy faráři snažil zjistit, co se děje. Pak jsem dostal do ruky prohlášení Charty a v březnu 1977 jsem ji podepsal. Abych pravdu řekl, pro mě bylo důvodem podpisu to, že jsem se styděl, že někteří komunisti a nevěřící bojují o naši náboženskou svobodu. Druhá věc, která mě vedla k podpisu, byla ta, že se nejednalo o protiprávní text. Charta vycházela ze zákonných možností a volala po pravdě, neboť pravda je základním tématem Písma a zvěstování.

Ptám se i proto, že tvůj otec po komunistickém převratu v roce 1948 zemřel na následky vyšetřování StB. Co se tehdy stalo?

Můj tatínek byl plukovníkem Armády spásy do doby, než ji komunisti zakázali jako špionážní organizaci a sebrali její majetek. A protože důstojníci posílali peníze do penzijního fondu Armády spásy do Londýna, tatínek později považoval za potřebné, aby zajistil výplatu oněch částek, které si její členové v Anglii uložili. Nepožádal o to ale oficiálně přes naše úřady, ale přes velvyslanectví cizího státu. To už byl ale sledován, zadrželi ho a vyslýchali jako ekonomického zločince. Byl tvrdě vyšetřován a po čtrnácti dnech ve vězení zemřel.

V knize *Duchovní služba v postkomunistickém vězení* píšeš: „Ve svých genetických informacích jsem měl vzpomínku na původní Armádu spásy, v níž moji rodiče pracovali a do níž jsem se vlastně narodil.“ Jak se projevovaly tyto „geny“ v tvém životě?

Armáda spásy je definovaná jako sociálně náboženská organizace. To sociální je na prvním místě a myslím, že právem. Má velmi jednoduchou teologii, ale zato značný sociální zájem o lidi na okraji společnosti včetně uvězněných. Takže „geny“ Armády spásy mě opravdu silně ovlivnily. Vždycky mě zajímaly sociální a charitativní záležitosti i všeobecně lidské a společenské problémy. Už na fakultě jsem dost citlivě vnímal teologii J. L. Hromádky a vyrovnával jsem se s jeho odkazem. Tatáž témata mě zajímala i jako faráře. Po převratu v roce 1989, když jsem se stal nejprve dobrovolníkem a pak i vězeňským zaměstnancem, jsem vnímal tuto nabídku jako příležitost k dobré službě.

Máš tedy v genech zájem o zkrachovalé lidi, k nimž patří občané, kteří z mnoha důvodů překročili zákon a skončili ve vězení. Nebyl ale tento zájem oslabován faktem, že si tito lidé za své neštěstí a bídnou situaci většinou mohou sami a navíc ještě poškodili druhé?

Já sám děkuji Pánu Bohu, že jsem se nedostal do situace, abych musel krást nebo zabíjet. Říkám to tak natvrdo, protože lidé, kteří spadnou na dno zločinu, k tomu často bývají vedeni už předchozím životem a dysfunkční rodinou. Jistěže nechci říci, že za své jednání neodpovídají, ale jsou velmi silně determinováni tím, z čeho vycházejí. Mnohdy se jim nedostalo příležitosti přesvědčit se o něčem krásném, o lásce, nebo aby si někde s někým mohli zaspívat písničky, pomodlit se... Což mě vede k tomu, že člověk musí děkovat Pánu Bohu, že byl uchráněn pokušení, kterému jiní čelili, a nezvládli ho. Samozřejmě neříkám, že ve vězení nejsou převítí, po své dlouhé službě si nedělám iluze. Jsou tam lidé, co chtějí druhé

jen zneužít, ale myslím, že člověk musí odhadnout, kdo mluví pravdu a kdo se chce jen obohatit nebo nás vězeňské pracovníky zneužít ke svým záměrům.

Do služby odsouzeným a obviněným ses zapojil krátce po listopadu 1989. Bylo to hned po Havlově široké amnestii. Společnost byla drsně konfrontována se zločinem všeho druhu. Jak jsi to tehdy vnímal a neodrazovalo tě to od služby vězňům?

Tady byl začátek mého zájmu, protože pan prezident Havel cosi v dobré víře podnikl, ale nevěděl přesně, co dělá. Spontánně chtěl všem umožnit, aby mohli začít znovu. Podle mého názoru to bylo trochu předčasné, protože na tak širokou amnestii nebyl nikdo připraven. Ale stalo se, museli jsme se přizpůsobit a pomoci zvládnout tuto situaci. U nás ve farním sboru na Žižkově jsme otevřeli šatník pro propuštěné. Amnestie se udála v lednu a lidi často vyšli z vězení bez teplého oblečení. Spolupracovali jsme s Obvodním úřadem Prahy 3. V evangelickém sboru na Vinohradech zase měli vývařovnu, takže existovala spojka mezi našimi dvěma sbory, mládež vodila vězně sem a tam. To byl tedy můj začátek služby vězňům a v březnu 1990 mě požádal předseda Ekumenické rady církví Pavel Smetana, abych se koncepčně věnoval zavedení vězeňské pastorační služby do kriminálů. Souhlasil jsem a to se mi stalo osudným.

Podle poslední vydané statistiky Vězeňské služby ČR bylo k 31. 12. 2018 v našich 36 věznicích vězněno 21 587 lidí, z toho 1 816 obviněných. Víš, že nelze snadno popsat typický profil vězně, ale možná by ses o to mohl pokusit...

Typický vězeň je dnes většinou zloděj. A musím říci, že s takto provinilými se dost těžko pracuje. Berou to jako součást své obživy, společnosti dávají za vinu, že nemají dost peněz a ani v rodině se nemohli na život dobře vybavit. Mají dojem, že za to nemohou, vezmou si proto, o čem si myslí, že by se jim mohlo hodit. A že to patří někomu jinému, je pro ně vedlejší. Naproti tomu například vrazi, kteří jsou trestáni nejvyššími tresty, v případech zájmu o duchovní věci projevují velikou otevřenost a je s nimi možné komunikovat o velmi závažných otázkách. Ale u lehce trestaných se snaha o jejich nápravu setkává mnohdy s výsměchem. Uvedu dva příklady. Hovořil jsem na Pankráci s mladým klukem, který vykrádal kostely. Po dosti vážném rozhovoru z mé strany jsem se ho zeptal, jestli by po propuštění nezašel do kostela? Řekl, že jo, že ho půjde zase vykrást. Zatímco když jsem se poměrně dlouho věnoval muži, který zavraždil svou ženu, bylo mi jasné, že velmi dobře chápe, co pro něj znamená zájem druhého člověka. Měl otevřené uši i srdce a velmi litoval toho, co udělal.

V jedné ze svých přednášek jsi pověděl, že člověk se mění, ale především k horšímu. Jaký tedy vidíš smysl v nabídce duchovní péče v našich věznicích? Není to předem prohraná bitva, vždyť zájem o tuto službu nepřesahuje deset procent uvězněných?

Pro mě statistika vůbec nepatří do našeho oboru. Kdybychom totiž vzali statistiku z Ježíšova podobenství O rozsévači, tak kolik semen se uchytilo? Většina byla naprosto zbytečná. O procenta nejde. Jsem přesvědčen, že práce ve věznicích smysl má a že funkčně duchovní

služba v kriminále má být, tam je její místo. Proto i moje snaha ve funkci hlavního kaplana vedla k tomu, aby duchovní nejen přicházeli do vězení na návštěvu, ale aby ve věznicích duchovní služba systémově fungovala. V tom dobrém smyslu, aby v naší ateistické společnosti bylo zřejmé, že duchovní služba do vězení patří, že je účelná. Už proto, že vězni v kriminále téměř vůbec nevědí, oč jde. Vzpomínám, jak na začátku 90. let navštívil tehdejší ředitel PFI (Prison Fellowship) Charles Colson Pankrác. V korekci jednomu trestanci zapáleně svědčil o Ježíši. Odsouzený měl na krku křížek, a když se Colson ptal, co to má a proč kříž, nic o Ježíši nevěděl. Já jsem se pak s tím člověkem dál pastoračně setkával a on se mě ptal na Boha a kladl otázky typu: Kdyby byl Bůh, tak bych přece nekradl, to by zarazil, ne?

Když bych se zeptal ještě jinak, jaký má smysl konat neúspěšnou bitvu, kdy se duchovní nemůže vykázat, že například z padesáti oslovených se tři stali členy církve?

Já ji ale nepovažuji za neúspěšnou. Úspěch je už to, že tam můžeme působit, že tam skrze nás Pán Ježíš může přijít. A jak to dopadne? Víme z vlastních rodin, že dobré snahy mnohdy vyjdou na nic, ale až po čase si někdo vzpomene, co mu druhý řekl a jak za ním někdo přišel... Takže já naši vězeňskou duchovenenskou službu nepovažuji za předem prohranou bitvu, ale za zápas, který se vede. Jsme bojující církve v první linii.

Po více než dvaceti letech činnosti Vězeňské duchovenenské péče je jasné, že křesťané nevystačí jen s nadšením, ale že ke své víře v Krista nutně potřebují širokou erudici v oblasti penologie. Co vidíš jako nejpodstatnější?

Předně se křesťan musí zbavit naivity, že přijde a vlastním žárem v srdci všechny ve vězení nadchne. Vězni jsou totiž většinou chytří a mají vysokou sociální inteligenci. Na to nás oprávněně upozorňují specialisté Vězeňské služby, abychom nedělali chyby, když do vězení vpouštíme lidi, kteří jsou takto naivní. Je třeba se naučit zásadnímu přístupu a počítat s tím, že druhá strana klame. Přesto je ale třeba brát naše „zповědníky“ vážně. To, že se na mě někdo s důvěrou obrátil, je cenné, ale neznamená to, že beze všeho přijmu jeho tvrzení a příběh. Toto se naučit, je těžké zvláště pro všechny kazatele a faráře. Je to těžká zkouška, neskočit na lep, nepřijímat všechno stoprocentně. A zadruhé se musíme my křesťané naučit nepohrdat zkušenostmi zaměstnanců Vězeňské služby, zvláště psychologů, sociálních pracovníků a pedagogů. Mají vzdělání, které i my v jistých bodech musíme znát. Musíme vědět, jak se vězni během výkonu trestu vyvíjejí, v jakém prostředí žijí, jaké panují ve věznici sexuální vztahy a tak podobně. Ale musíme si zachovat to, co zaměstnanci nemají či ztratili – naději. Naše perspektiva je dlouhodobá, až za obzor.

Kaplan či dobrovolník ale samozřejmě nesupluje psychology ani pedagogy, přináší především důvěru v Krista a jeho Slovo. V čem je síla této služby?

Síla je v tom, že věřící lidé v Krista mohou ke svým spolulidem ve věznici přistupovat u vědomí stejných chyb a hříšnosti. Nejsme lepší než oni. Je naděje, že z pozice spoluhříšníků lidé za mřížemi spíše uslyší i naše kázání o Kristu. Sice nejsme zrovna vrazi, ale mohli

bychom být... A síla je i v tom, že máme o ty lidi zájem. To máme oproti ostatním pracovníkům navíc, neboť psychologové a pedagogové jsou na druhé straně, jsou nevinní a jsou povoláni k tomu, aby padlé poučovali a napravovali. Nejsou a vlastně ani nemohou – a z pozice zaměstnanců ani nesmějí být s uvězněnými na jedné lodi.

Jeden z podstatných Ježíšových výroků zapsaný u Matouše se týká návštěvy Krista ve vězení. Jak rozumíš tomu, že se Ježíš spokojuje i jen s pouhou návštěvou?

Toto Ježíšovo slovo je hojně užíváno v souvislosti s vězeňskou službou... Jistě je úžasné, že Pán Ježíš pouhou návštěvu tak vysoko vyzdvihl, jako tu jedinou devizu. A není tam ani, že ho pastorovali a přinesli mu kafe nebo oděv. Návštěva znamená hodně, je vidět zájem o člověka. Pro mě je ale ještě jeden biblický text závažný. Ježíš na kříži je uprostřed zločinců. Neodchází obklopen věrnými, ale lidmi, kteří se provinili, a dává jim naději. To je základní. Nic jim nevyčítá. Jeden ze zločinců pak reflektuje svůj život a Ježíš mu říká, že ještě dnes s ním bude v ráji.

Byl tam ale i ten na levici, který nic nereflekoval, možná člověk typu Kain. Lze i ve zločincích po Ježíšově levici najít něco pozitivního, pokud mají chuť se s námi setkat?

To je základní předpoklad, že s námi chtějí hovořit. Nevidím totiž dobře násilnou misií Kainů. To by bylo zneužití našeho poslání a nerespektování důstojnosti člověka, byť bratrovraha. Ale když chce, je otevřen, tak lze i s Kainy hovořit, lze jim prokázat blízkost. To jistě neznamená, že bychom schvalovali jejich činy. Většina lidí Kainy odsuzuje, ale my jim můžeme dát zakusit, že je nesoudíme. Dokonce ani Ježíš je nesoudí. Můžeme jim ukázat naději pro jejich budoucnost. Ale to už se týká života, kdy vyjdou z vězení ven...

Povolání, které se ti před skoro třiceti lety stalo osudovým, bys už mohl nějak zhodnotit. Jaké požehnání jsi přijal, co ti to dalo nebo i vzalo?

Vzalo mi to někdy klid. Jako farář ve sboru jsem nemíval tolik výčitek nebo obav, co se stalo. Nebylo to nikdy tak kritické jako ve věznici. Obohacen jsem byl o mnoho zkušeností, z nichž vzešla jakási nová životní moudrost. Naučil jsem se hlouběji chápat lidský osud, víc rozumět lidem v jejich chybách i úspěších. A potom tolik pastoračních rozhovorů jako kaplan ve vězeňství jsem coby farář na sboru během jednoho roku nikdy neměl. To bylo něco úžasného, co jsem mohl slyšet a s druhými řešit. Ať už s lidmi odsouzenými, obviněnými, anebo třeba i se spoluzaměstnanci. Často se ptali rovnou, bez okolků a natvrdo. Ve vězení je všechno natvrdo. A člověk může podobně odpovídat, ale u vědomí, že Hospodin je a všechny nás miluje.

Převzato z internetových stránek Vězeňské duchovenské péče, z. s.

Vyslání hlavního vězeňského kaplana Otto Brocha

Dne 2. prosince 2020 byl při ekumenické slavnosti v kapli Arcibiskupství pražského vyslán katolický jáhen Otto Broch do úřadu hlavního kaplana Vězeňské služby České republiky. Otto Broch, který má téměř 30leté zkušenosti s prací v olomoucké vazební věznici, složil předepsaný slib spolu se svým zástupcem, adventistickým kazatelem Pavlem Zvolánkem. Dopolodní bohoslužbu vedl předseda Ekumenické rady církví a synodní senior Českobratrské církve evangelické Daniel Ženatý a Mons. Zdenek Wasserbauer, auxiliární biskup a generální vikář pražského arcibiskupa.

Ze slavnostního vyslání hlavního kaplana Vězeňské služby. Zleva: Pavel Zvolánek, Otto Broch, Mons. Zdenek Wasserbauer, synodní senior Daniel Ženatý.

Foto Roman Albrecht, Člověk a víra

Překlad rakouského zákona o islámu na webu SPCP

Na internetových stránkách Společnosti pro církevní právo lze nalézt český překlad rakouského zákona o islámu z roku 2015.²

Autorem překladu je doc. Damián Němec OP z Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, předseda místní skupiny SPCP v Olomouci. Odbornou revizi překladu provedli doc. Stanislav Příbyl z Teologické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích a dr. Petr Osina z Katedry teorie práva a právních dějin Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci a jeho manželka Mgr. Eva Osinová, překladatelka z jazyka německého. Viz <http://spcp.prf.cuni.cz/pravni-predpisy-jinych-zemi/>.

² Bundesgesetz über die äußeren Rechtsverhältnisse islamischer Religionsgesellschaften – Islamgesetz 2015 (Spolkový zákon o vnějších právních vztazích islámských náboženských společností – zákon o islámu 2015).

Z místní skupiny SPCP ve Stříbře

Základní umělecká škola ve Stříbře, místo plánovaných přednášek Společnosti pro církevní právo, před dokončením opravy 27. listopadu 2020.

Foto Pavla Kocandová

**Přejeme všem čtenářům Zrcadla církve radostné
prožití svátků Narození Našeho Pána Ježíše Krista
a šťastný nový rok 2021**

Jiří Rajmund Tretera, předseda

Záboj Horák, místopředseda

Periodikum Zrcadlo církve, Aktuality Společnosti pro církevní právo Praha – Brno – Olomouc – Stříbro vydává a rozesílá Společnost pro církevní právo, z. s., Sudoměřská 25, 130 00 Praha 3.

Fotografie na titulní straně: kostel sv. Mikuláše v Prostiboři u Tachova v sobotu 5. prosince 2020 a účastníci poutní mše svaté ke cti sv. Mikuláše, kterou celebroidl R. D. Miroslav Martiš SChLJ. Foto: Jaroslav Barhoň

Šéfredaktor: P. Jiří Rajmund Tretera OP
Zástupce šéfredaktora: Záboj Horák
Redakční rada: Jan Beránek, Vojtěch Círus, Tomáš Grundza, Jakub Nagy, Marek Novák
Úprava fotografií: Antonín Krč

Starší čísla online: spcp.prf.cuni.cz/aktuality. Zrcadlo církve vychází dvakrát měsíčně.
spcp@prf.cuni.cz
ISSN 2695-0111